

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Β')

Σάββατο Ἀθήνα, 14 Νομβρίου 1920

ΑΡΙΘ. 710

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Ο ΝΟΥΜΑΣ : Ἡ πολιτικὴ ἀλλαγὴ καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μεταρρύθμιση.
ΛΑΥΡΑΣ : Ἡ ἁγιογούτρα — Τὰ δάκρυα — Τὰ ὀχτάστιχα.
ΤΥΜΦΡΗΣΤΟΣ : Πέρασες.
ΤΑΚΗΣ ΦΙΤΣΟΣ : Ἀνθρώποι.
Γ. ΓΚΙΩΡΗΣ : Σὺν παραμύθι.
ΛΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ : Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα.
ΜΙΧ. ΦΕΡΒΑΝΤΗΣ — **Κ. ΚΑΡΘΗΙΟΣ** : Δὸν Κιχάτης (συνέχεια).

Ο ΝΟΥΜΑΣ : Φαινόμενα καὶ πράγματα.

ΜΑΜΕ. ΠΕΛΛΗΣ : Κοιτάζω.

ΑΞΠΑΣ. ΓΚΙΩΡ. : Τετέλεσται.

Π. ΑΒΡΗΛΗΣ : Μέσα στὴν κάμαρα.

ΠΙΚΡΗΓΚΗΘΗΣ : Σὲ δημοσιογράφο.

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ : Ὁ Παλαμῆς γιὰ τὸ Μητσάκη. — Ζένη φιλολογία. — Ἡ κοινὴ γνώμη. — Χωρὶς γεκιματόσημο.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΚΑΙ Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ

Ὁλος ὁ φωτισμένος καὶ προοδευτικὸς κόσμος τῆς Ἑλλάδος περιμένει μὲ ἀνυπομονησιὰ νὰ ἰδεῖ ποιά στάσις θὰ κρατήσῃ ἡ νέα Κυβέρνησις ὡς πρὸς τὴν ἐκπαιδευτικὴν μεταρρύθμιση.

Ἐπιμεριδὲς σοβαρές, ὅπως ἡ «Πολιτεία» καὶ ἡ «Νέα Ἡμέρα», καὶ ὁ «Ριζοσπάστης», οὐσαινοῦν στὴν Κυβέρνησις νὰ προσέξῃ καὶ νὰ μὴ χαλάσῃ ἓνα ἔργο ἔθνικόν, μιὰ πρόδοδος σημαντικὴ, μιὰ νίκη πού κερδήθηκε ἀπάνω στὴν πρόληψη καὶ τὴν ἀμάθεια.

Οἱ ἀνώτεροι ἐπόπτες κ. κ. Δελμοῦζος καὶ Τριανταφυλλίδης καὶ ὁ ἐκπαιδευτικὸς σύμβουλος κ. Γιληνός, ἔδωκαν τὴν παραίτησή τους, ξεχωρίζοντας ὅπως διόλου τὴν πολιτικὴν ἀπὸ τὸ ἐκπαιδευτικὸν πρόγραμμα, ἔτσι πού ἂν θέλει ἡ νέα Κυβέρνησις μπορεῖ ἢ μὲ τὰ ἴδια ἢ μὲ ἄλλα πρόσωπα, νὰ ἐξκολουθήσῃ τὸ μεταρρυθμιστικὸν ἔργο. Οἱ δασκάλοι, πού ἀρχισαν νὰ γαποῦν τὴν νέα μὲς γλώσσα καὶ νὰ ἀισθάνονται τὴν δροσιὰ

τῆς ζωῆς νὰ μπαίνει μέσα στὸ μούχλιασμένο ἀέρα τοῦ σχολείου, περιμένουν μὲ ἀγωνία νὰ ἰδοῦν, ἂν θὰ ξαναγυρίσουν στὸ μεσαίωνα.

Δὲ θέλουμε νὰ προκαταλάβουμε τὴν Κυβέρνησις στὶς ἀποφασές της. Τὴν κάνουμε προσεχτικὴ μόνο, καὶ πρὸ πάντων τὸν κ. Γούναρη, πῶς ἀπὸ τὴν στάσις του στὸ ζήτημα αὐτὸ θὰ κριθεῖ ἀπὸ ὅλον τὸ διανοούμενον κόσμον τῆς Ἑλλάδος. Φρονοῦμε πῶς μπορεῖ νὰ τραθήξῃ στὸ δρόμον πού τραθήξῃ καὶ ὁ Βενιζέλος, χωρὶς κανένα φόβο. Ἡ κοινὴ γνώμη εἶναι ὄριμη γιὰ τὸ ζήτημα, καὶ οἱ φωνές, πού ἀκούονται ἄω καὶ κεί, ἔχουν ἄλλα ἐλατήρια, πού δὲ θόρυβῶσιν νὰ ξεσκοπεστοῦν. Μὰ ἐλπίδες πολλὰς δὲν ἔχουμε. Ἡ ἐπιδρομὴ τοῦ Μεσαίωνα στὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, φαίνεται ἀπὸ τὰ πρόσωπα, πού ἀρχισαν νὰ μπαίνουν ἐκεῖ μέσα. Περιμένουμε γιὰ νὰ κρίνουμε. Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι πολιτικόν, εἶναι ἔθνικόν.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

Η ΑΓΙΟΓΟΥΤΡΑ

Νύχτα βαθεῖα καὶ κρύο μὲς στὸ ρημέδι.
Μὲ πλάκωσε, μὲ πνίγει τὸ σκοτάδι.
Λυδὸ καρβουνάκια σβουοῦνε στὴ γωνιά,
"Ὁξω φοριὰς καὶ παγωνιά.

Καὶ κλαίνει δυὸ πεντάρφανα, πεινᾶνε,
κι ὄλο ρωτᾶνε : — Μάννα, σὺν πού νᾶναι
τέτοια νυχτιά ὁ πατέρας μας ἀπόψε ;
Μάννα, λίγο ψωμάκι κόψε !

Ματώνει καὶ σπαράζεται ἡ καρδιά μου.
Καὶ πού νὰ τῶρω τὸ ψωμί, παιδιά μου ;
Βγαίνω στὸ δρόμον, παίρνω τὸ στρατί,
Μά, ἢ κάθε πόρτα σφαλιχτή.

Τρέμει ἓνα φῶς μακριά : μοῦ τῶχει στείλει
τῆς Μαυρομαντηλοῦς τ' ἀχνὸ καντήλι.
Αὔριο γιορτὴ Μεγάλῃ τῆς ἡ χάρη,
σ' ἐμέ, τὴ χήρα τοῦ Κλησάρη.

Μπαίνω σκυφτὴ : Μπροστὰ στὴν Ἅγια Πύλη,
λαμποκοπάει τὰσημοτὸ καντήλι.
Καὶ γύρου ἀφιερῶματα καὶ τάματα
στῆς Μαντηλοῦς τὰ θάματα.

Μονάχη. Ὁλόγυρά μου ἄλλος κανένας.
Ἐγὼ καὶ τὰ δυὸ μάτια τῆς Παρθένας,
Θεϊκά, γλυκά, ἀπαλὰ καθὼς κοιτάει,
σὰ χαραυγὴ τοῦ Μάη.

Τὰ μάτια μου δεξὰ ξεροθὰ ὅπως τᾶπαιζα,
σταθῆκαν καρφωτὰ στὴν Ἅγια Τράπεζα,
Τ' ἀνάβλεμμά μου ἀντίκρισε κ' ἐθώρει
λίγο ψωμάκι στ' ἄρτοφόρι.

Κρασιὸ στὸ κλάϊ, κοκκινοπό σὺν αἷμα !
Κ' ἡ Μεγαλόχαρη, μ' ἓνα τῆς γνέμα,
— Τοῦ Γιοῦ μου Σῶμα κ' Αἷμα, λέει. Δικά σου!
Πάρ'τα γιὰ τὰ παιδιά σου...